

Hallituksen esitys Eduskunnalle luottoverolaiksi sekä laiksi leimaverolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi *luottoverolaki*, jossa velkakirjojen ja muiden saamistodisteiden leimaverotusta täydennettäisiin ulkomaiseen luotonottoon kohdistuvalla luottoverolla. Luottovero olisi 0,5 prosenttia luoton määrästä. Luottoveron suorittaisi luotonottaja. Leimaveron ja luottoveron kertautuvuuden estämiseksi luottolaitokset eivät olisi velvollisia suorittamaan luottoveroa omasta luotonotostaan.

Leimaverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että velkakirjoista ja muista saamistodisteista suoritettavan leimaveron määrää alennetaan 1,6 prosentista 1,5 prosenttiin.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä helmikuuta 1990.

Esitys liittyy valtion tulo- ja menoarvioesitykseen vuodelle 1990.

YLEISPERUSTELUT

1. Esityksen yhteiskunnallinen merkitys

1.1. Tavoitteet

Leimaverolaki on vuodelta 1943, ja saamistodisteita koskevalta osalta se on lähes samansisältöinen kuin vuoden 1921 leimaverolaki. Näin ollen on luonnollista, että laissa ei ole voitu säännellä kaikkia sellaisia tilanteita, joita nykyisillä rahoitusmarkkinoilla esiintyy. Erityisesti 1980-luvulla rahoitusmarkkinat ovat vapautuneet ja muuttuneet nopeasti. Merkittävä osa luotonannosta on jäänyt leimaverotuksen ulkopuolelle, mikä on asettanut eri luottomuodot keskenään erilaiseen asemaan.

Saamistodisteiden leimaverotus kohdistuu pääosin vain perinteiseen kotimaiseen pankki-luototukseen. Erityisesti yritykset ovat pystyneet korvaamaan leimaveronalaista pankki-luottoa leimaverovapaalla ulkomaisella luotonotolla. Valuutansäännöstelyn lieventymisen

johdosta luotonotto ulkomailta on voimakkaasti kasvanut. Ulkomailta otetun luoton verovapaudesta on muodostunut leimaverojärjestelmän merkittävä aukko.

Luottoveron tavoitteena on lieventää luottomuotojen epätasapuolista leimaverokohtelua. Kohdistamalla luottovero ulkomaiseen luotonottoon saamistodisteiden leimaverotuksen epäneutraalisuutta pyritään lieventämään. Luottoverolla pyritään samalla ehkäisemään leimaverovapauden ulkomaiseen luotonottoon kannustavaa vaikutusta.

1.2. Keinot

Nykyiset saamistodisteiden leimaverotusta koskevat säännökset ovat vanhentuneita ja epätarkoituksenmukaisia. Saamistodisteiden leimaverotuksen kokonaisuudistusta ei kuitenkaan tässä vaiheessa ole katsottu mahdolliseksi toteuttaa. Tämän vuoksi ehdotetaan osittaisuus-

distuksena saamistodisteiden leimaverotusta täydentävän ulkomaiseen luotonottoon kohdistuvan luottoveron käyttöön ottamista. Leimaverolain vanhentuneisuus ja sekavuus huomioon ottaen on tarkoituksenmukaista, että luottoverosta säädetään eri laki. Samalla voitaisiin luopua vanhentuneesta asiakirjan leimaamiseen perustuvasta menettelystä.

Luottoveroa olisi suoritettava kaikesta ulkomaisesta luotonotosta. Luottoveroa olisi siten suoritettava sekä suorasta ulkomaisesta luotosta että suomalaisten luottolaitosten välittämistä ulkomaisesta luotosta. Tämä on luottoveron kiertämisen estämiseksi välttämätöntä, vaikka kotimainen luotonotto ei kuulu täysin kattavasti leimaveron piiriin. Jos esimerkiksi yritysten välinen suora luotonotto ulkomailta jäisi luottoveron ulkopuolelle voitaisiin luottovero helposti välttää. Samoin luottoveroa olisi suoritettava esimerkiksi ulkomaisista yritystodistusohjelmista. Luottoveroa olisi myös suoritettava ulkomailla liikkeeseen lasketuista joukkovelkakirjalainoista.

Velvollisia suorittamaan luottoveroa olisivat kirjanpitovelvolliset ja maatilatalouden harjoittajat sekä kunnat, seurakunnat ja muut julkisyhteisöt. Valtio ei olisi verovelvollinen lukuun ottamatta valtion liikelaitoksia. Luottoverovelvollisten piiri olisi siten periaatteessa laaja. Ainakin nykytilanteessa luottoverovelvollisten määrä olisi kuitenkin pieni, koska useimmat verovelvolliset eivät käytännössä ota ulkomaista luottoa. Tulo- ja varallisuusverolain mukaan verotettavat luonnolliset henkilöt eivät kuitenkaan olisi verovelvollisia. Yksityishenkilöt voivat tällä hetkellä vain poikkeustapauksissa ottaa luottoveronalaista luottoa. Valuutansäännöstelyn lieventyessä yksityishenkilöiden verovapaus tullee uudelleen arvioitavaksi.

Sellaiset luottolaitokset, joiden luotonanto kuuluu leimaverotuksen piiriin eivät olisi velvollisia suorittamaan luottoveroa omasta luotonotostaan. Tällä tavalla estetään luottoveron ja leimaveron kertautuminen.

Menettelyllisesti luottoverotus olisi itseverotusta. Luotonottaja suorittaisi kunkin kalenterikuukauden luotonoton perusteella oma-aloitteisesti veron sen läänin, jossa luottoverovelvollisella on kotikunta, lääninverovirastolle viimeistään seuraavan kalenterikuukauden loppuun mennessä.

Saamistodisteiden leimaveron nykyisin pääsääntöisesti 1,6 prosenttia. Veron tuoton

huomioon ottaen luottoveron verokannaksi ehdotetaan 0,5 prosenttia. Leimaveroprosenttia ehdotetaan alennettavaksi 0,1 prosentilla eli 1,6 prosentista 1,5 prosenttiin.

2. Nykyinen tilanne ja asian valmistelu

2.1. Saamistodisteiden leimaverotus

Leimaverotus kohdistuu Suomessa muun ohella saamistodisteisiin. Saamistodisteiden leimaverotuksen perussäännös on leimaverolain 47 §:n 1 momentissa. Sen mukaan velkakirja ja shekkitili- tai muu lainasopimus on, kun se annetaan valtiokonttorille, liikepankille, säästöpankille, kiinnitysluottolaitokselle, vakuutuslaitokselle, eläkelaitokselle, osuuspankille, Postipankki Oy:lle, pankkiiriliikkeelle, luotto-osakeyhtiölle tai muulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, leimattava, mikäli siitä ei ole aikaisemmin kiinnitystä tai maksua haettaessa suoritettu säädettyä leimaveroa. Leimaveron perusteena ei siten ole luottosuhde sinänsä, vaan velkakirja eli se asiakirja, joka on velan todisteena.

Leimaveroa on suoritettava pääoman suuruuden mukaan. Enintään 9 kuukauden ajaksi tehdystä lainasopimuksesta maksetaan 1,6 prosenttia vuodessa ja yli 9 kuukauden ajaksi tehdyistä lainasopimuksista 1,6 prosenttia lainan pääomasta.

Leimaverolain 14 §:ssä olevien säännösten mukaan vekselistä suoritetaan sen pääomamäärän mukaan leimaveroa samaan tapaan kuin 47 §:ssä mainituista saamistodisteista.

Leimaverolain 74 §:n mukaan leimaveronalaisen velka-asiakirjan leimamerkillä varustamisesta vastaa asiakirjan antaja. Lisäksi jokainen, joka hankkimansa oikeuden todistukseksi vastaanottaa vekselin tai asiakirjan taikka joka sellaisen siirtää tahi vekselin hyväksyttäväksi tai maksettavaksi esittää, on vastuussa siitä, että leimaamisvelvollisuus asianmukaisesti täytetään. Veron kantamisesta huolehtii luotonantovaiheessa yleensä käytännössä pankki tai muu laissa tarkoitettu luottolaitos.

Luotonantovaiheessa suoritettavaa leimaverotusta täydentää leimaverolain 45 §:ssä säädetty kiinnitys- ja pakkoperintävaiheessa asiakirjaa viranomaiselle esitettäessä määrättävä leimaveron. Säännöstö on rakenteeltaan sellainen, ettei leimaveron kertautu eri vaiheissa.

2.2. Valmisteluvaiheet ja aineisto

Valtiovarainministeriö asetti 14 päivänä toukokuuta 1986 työryhmän, jonka tehtävänä oli selvittää velkakirjojen ja muiden saamistodisteiden leimaverotuksen kehittämistarve eri rahoitusmuotojen leimaverotusta koskevien erojen vähentämiseksi ottaen huomioon erityisesti rahoitusmarkkinoiden kehitys ja kansainvälistyminen. Työryhmä, joka otti nimekseen leimaverotyöryhmä, katsoi muistiossaan (työryhmämuistio 1987:VM 11), että leimaverotuksen epäkohtia ei ole mahdollista poistaa pitäytymällä nykyjärjestelmän kehittämisessä. Työryhmä ehdotti, että saamistodisteiden leimaverotus korvattaisiin vuosittain tulo- ja varallisuusverotuksen yhteydessä suoritettavalla kirjanpitovelvollisten taseen bruttomääräiseen vieraaseen pääomaan kohdistuvalla verolla. Leimaverotyöryhmä ei laatinut ehdotustaan säännösten muotoon.

Leimaverotyöryhmän muistiosta annetuissa lausunnoissa ehdotusta puollettiin muun muassa sillä perusteella, että eri luottomuotoja kohdeltaisiin tasapuolisesti verrattuna leimaverotukseen. Ehdotuksen ongelmina nähtiin erityisesti vieraan pääoman määrittäminen ja veroperusteen vaikutukset tilinpäätöskäytäntöihin. Koska työryhmän muistioon ei sisällynyt yksilöityä ehdotusta ja koska ehdotetulla verolla oli yhtymäkohtia pääomaverotuksen kehittämiseen, asian katsottiin vaativan lisäselvityksiä.

Valtiovarainministeriö asetti 9 päivänä marraskuuta 1988 toimikunnan selvittämään luotonottoon kohdistuvan leimaverotuksen uudistamista ja valmistelemaan tarvittavaa lainsäädäntöä. Toimikunnan tuli laatia ehdotus kotimaiseen ja ulkomaiseen luotonottoon yhtäläisesti kohdistuvasta verotuksesta, joka korvaisi velkakirjoista ja saamistodisteista suoritettavan leimaveron. Toimikunnan tuli ottaa huomioon leimaverotyöryhmän selvitys. Toimikunnan oli laadittava ehdotuksensa hallituksen esityksen muotoon niin, että uudistus voitaisiin toteuttaa vaiheittain vuodesta 1990 alkaen. Toimikunta, joka otti nimekseen luotonoton verotustoimikunta, sai työnsä päätökseen 25 päivänä toukokuuta 1989.

Toimikunta esitti mietinnössään (komiteamietintö 1989:23) kaksi vaihtoehtoista mallia luottoveroksi. *Maksumallin* mukainen luottovero olisi leimaverotuksen kehittämismalli, jossa leimamenetelmästä kuitenkin luo-

vuttaisiin. Saamistodisteiden leimaverotuksen tapaan maksumalli olisi pääasiallisesti luotonantoon liittyvä vero. Ammattimaiset luotonantajat, kuten pankit ja vakuutuslaitokset, olisivat velvollisia maksamaan luottoveroa kaikista antamistaan luotoista. Muut yhteisöt tai kirjanpitovelvolliset maksaisivat luottoveron vain ammattimaisesti antamistaan luotoista. Luotonannosta kannettavaa veroa täydentäisi luotonottoon eräissä tapauksissa kohdistuva vero, joka koskisi joukkovelkakirjalainoja, todistusohjelmia ja ulkomaista luotonottoa. Vero olisi 1 prosentti luoton määrästä tai luottosopimuksessa sovitusta luottorajasta.

Tasemallin mukainen luottovero olisi taseeseen perustuva vuosittain toistuva vero. Verovelvollisia olisivat kirjanpitovelvolliset, maatalouden harjoittajat ja eräät julkisyhteisöt. Tasemallin täydennyksenä yksityishenkilöiden luotonotto otettaisiin huomioon rajoittamalla korkojen vähennysoikeutta tuloverotuksessa. Veropohjan muodostaisi taseen vieras pääoma vähennettynä rahoitusomaisuudella. Eräät tase-erät jätettäisiin kuitenkin veroperusteessa huomioon ottamatta. Verokanta olisi 0,5 prosenttia kolmen vuoden siirtymäkauden jälkeen.

Luotonoton verotustoimikunnan mietinnöstä annetuissa lausunnoissa katsottiin yleisesti, että saamistodisteiden leimaverotuksen uudistaminen on tarpeellista. Osa lausunnonantajista esitti tosin ensisijaisena vaihtoehtona koko verosta luopumista. Useimmat lausunnonantajat katsoivat, että valmistelua tulisi jatkaa maksumallin pohjalta. Tällöin olisi kiinnitettävä huomiota lakiehdotuksen yksinkertaistamiseen. Ehdotettua verokantaa pidettiin myös liian korkeana. Vaikeaselkoisina ja tulkinnanvaraisina pidettiin erityisesti muiden kuin ammattimaisten luotonantajien verovelvollisuutta koskevia säännöksiä. Luotonoton verotusta koskeviin säännöksiin ei kohdistettu vastaavanlaista kritiikkiä. Yksityishenkilöiden ulkomailta ottaman luoton verovapautta pidettiin eräissä lausunnoissa kuitenkin ongelmallisena.

Esityksen perusteena on käytetty maksumalliin sisältyviä luotonoton verotusta koskevia ehdotuksia.

3. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Luottoveron tuottoa on vaikea arvioida, koska veron voidaan olettaa vähentävän ulko-

maisen luotonoton suosiota. Luottoveron tuottoon vuonna 1990 vaikuttaa erityisesti se, että verovelvollisten voidaan olettaa ajoittavan luotonottonsa alkuvuoteen ennen lain voimaantuloa. Luottoveron on arvioitu vuonna 1990 tuottavan 300—500 miljoonaa markkaa. Velkakirjojen ja muiden saamistodisteiden leimaveroprosentin alentamisen 1,6 prosentista 1,5 prosenttiin on arvioitu alentavan leimaveron tuottoa noin 200 miljoonaa markkaa.

4. Esityksen tavoitteen toteuttamisen seuranta

Hallituksen tarkoituksena on seurata luottoverolain vaikutuksia luotonottoon ja rahoitusmarkkinoihin kokonaisuudessaan. Hallituksen tarkoituksena on myös jatkaa luotonoton verotukseen kohdistuvan verotuksen yhtenäistämistä. Hallitus pyrkii samassa yhteydessä alentamaan luotonoton verotuksen verokantaa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotusten perustelut

1.1. Luottoverolaki

1 §. Luottovero. Luottoveron veronsaajana olisi valtio kuten leimaverotuksessakin. Luottovero tai sitä vastaavat kustannukset olisivat vähennyskelpoisia tuloverotuksessa samojen periaatteiden mukaisesti kuin saamistodistoiden leimavero.

2 §. Verovelvollisuus. Velvollinen suorittamaan luottoveroa olisi Suomessa yleisesti verovelvollinen luotonottaja eli luotonottaja, jonka katsotaan asuvan Suomessa. Luottoverovelvollisuuden kansainvälinen soveltamisala määräytyisi siten samoin kuin yleinen verovelvollisuus tulo- ja varallisuusverolaissa.

Säännöksen 1 kohdan mukaan kaikki kirjanpitolain mukaan kirjanpitovelvolliset olisivat luottoverovelvollisia. Kirjanpitolain mukaan jokainen, joka harjoittaa liike- tai ammattitoimintaa, on tästä toiminnastaan kirjanpitovelvollinen. Muun muassa julkisyhteisö ja maatilatalouden harjoittaja eivät kuitenkaan ole kirjanpitovelvollisia. Toisaalta osakeyhtiö, osuuskunta, kommandiittiyhtiö, avoin yhtiö, yhdistys ja muu sellainen yhteisö sekä säätiö ovat aina kirjanpitovelvollisia. Kaikki rekisteröidyt ja rekisteröimättömät yhdistykset sekä yleishyödylliset yhteisöt olisivat siten säännöksen 1 kohdan perusteella verovelvollisia. Sama koski asuntoyhteisöjä ja kiinteistöyhteisöjä.

Maatilatalouden tuloverolaissa tarkoitettu maatilatalouden harjoittaja olisi säännöksen 2 kohdan mukaan luottoverovelvollinen. Kunnat, kuntayhtymät ja kuntainliitot olisivat

luottoverovelvollisia. Myös evankelisuterilainen kirkko ja ortodoksinen kirkkokunta sekä niiden seurakunta, seurakuntainliitto ja muu seurakuntien yhtymä sekä kirkon keskusrahasto olisivat velvollisia suorittamaan luottoveroa, jos ne ottaisivat veronalaista luottoa.

3 §. Verovapaat yhteisöt. Säännöksen 1—6 kohdassa mainittujen yhteisöjen verovapaus vastaisi soveltuvin osin leimaverolain periaatteita. Pohjoismaiden Investointipankin ja Pohjoismaiden Projektivientirahaston osalta verovapaus perustuu niiden perustamisen yhteydessä niille taattuun verotukselliseen asemaan.

Säännöksen 7 kohdan mukaan myös leimaverolain 47 §:ssä tarkoitettu lainausliikettä harjoittava laitos tai kassa olisi vapaa luottoverosta. Leimaverolain 47 §:n mukaan velkakirja ja shekkitili- tai muu lainasopimus on leimattava, kun se annetaan valtiokonttorille, liikepankille, säästöpankille, kiinnitysluottolaitokselle, vakuutuslaitokselle, eläkelaitokselle, osuuspankille, Postipankki Oy:lle, pankkiiriliikkeelle, luotto-osakeyhtiölle tai muulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle. Näiden luottolaitosten luotonanto on siten leimaveronalaista. Jos kyseiset laitokset olisivat luotonotostaan luottoverovelvollisia, syntyisi luottoon kohdistuvan veron kertaantuvuutta. Mainittujen luottolaitosten välittämästä ulkomaisesta luotosta luottoverovelvollinen olisi varsinainen luotonottaja.

4 §. Vastuu verosta. Leimaverolain 74 §:n 1 momentin mukaan vekselin tahi velka- tai muun asiakirjan antajan on pidettävä huolta vekselin ja leimaveronalaisen velka- tai muun asiakirjan leimamerkillä varustamisesta. Sa-

man säännöksen mukaan kuitenkin myös jokaisen, joka hankkimansa oikeuden todistukseksi vastaanottaa vekselin tai asiakirjan taikka sellaisen siirtää tahi vekselin hyväksyttäväksi tai maksettavaksi esittää on vastattava siitä, että leimaamisvelvollisuus asianmukaisesti täytetään. Sekä luotonottaja että luotonantaja ovat siten vastuussa leimaveron suorittamisesta.

Luottoverolaissa säädettäisiin luotonottaja varsinaiseksi verovelvolliseksi, mutta myös luoton välittäjä olisi vastuussa veron suorittamisesta. Luottolaitokset olisivat siten silloin, kun ne välittävät luottoverovelvolliselle ulkomaisen luoton, luottoverovelvollisen lisäksi vastuussa luottoveron suorittamisesta. Täten vastuu verosta on vastaavanlainen kuin leimaverotuksessa.

5 §. *Veronalainen luotonotto.* Veronalaista olisi kaikki ulkomainen luotonotto lukuun ottamatta toimitusluottoja, joita koskeva poikkeus sisältyy 6 §:ään.

6 §. *Veronalaisuutta koskevat poikkeukset.* Säännöksen 1 kohta sisältää ulkomailta otetun luoton veronalaisuutta koskevan rajoituksen. Välittömästi hyödykkeiden kauppiaan liittyvät maksuaikajärjestelyt eli niin sanotut toimitusluotot olisivat verovapaita.

Säännöksen 2 kohdan mukaan määrältään vähäiset luotot olisivat verovapaita. Luottoveroa ei olisi suoritettava, jos luoton pääomamäärä olisi enintään 10 000 markkaa. Jos kuitenkin luotonottaja saa saman kalenterikuukauden aikana samalta luotonantajalta luottoja, joiden yhteismäärä ylittää 10 000 markkaa, luotonottajan on suoritettava luottoveroa luottojen yhteismäärästä.

7 §. *Veron laskentaperuste.* Luottoveroa suoritettaisiin luoton pääomamäärästä. Silloin, kun veroperusteena olisi sopimus, veroa suoritettaisiin kuitenkin sovitusta luottorajasta. Sovitun luottorajan korottaminen tai ylittäminen perustaisivat velvollisuuden suorittaa luottoveroa korotuksen tai ylityksen johdosta. Luottoveron suorittaminen luottorajasta tuottaa yleensä veroedun puheena oleville luotoille verrattuna tilanteeseen, joissa kukin luototus johtaa veron suorittamisvelvollisuuteen. Tämän vuoksi luottovero olisi suoritettava uudelleen aina 10 vuoden kuluttua sopimuksen tekemisestä sopimuksen voimassaolon jatkuessa.

8 §. *Ulkomaan rahana ilmaistu pääomamäärä.* Ulkomailta otettu luotto on luonnollisesti yleensä ilmaistu ulkomaan rahana, jolloin luoton

pääomamäärä on muunnettava Suomen markoiksi. Tämä tapahtuisi luottoverovelvollisuuden perustavana ajankohtana voimassa olevan Suomen Pankin ostokurssin mukaan.

9 §. *Veron määrä.* Luottovero olisi 0,5 prosenttia veron laskentaperusteesta eli pääsäännön mukaan luoton pääomamäärästä.

Säännöksen 2 momentin mukaan luottoveron laskemisessa noudatettaisiin sikäli samoja periaatteita kuin leimaverotuksessa, että vero laskettaisiin täysin markoin, mutta laskentaperusteesta otettaisiin huomioon pennitkin.

10 §. *Veron suorittaminen.* Luottoverotus olisi itseverotusta. Luottovero suoritettaisiin oma-aloitteisesti kalenterikuukauden veronalaisen luotonoton perusteella siten, että suorittamisaikaa olisi seuraavan kalenterikuukauden loppuun. Lääninverovirasto, jolle luottovero olisi suoritettava, määräytyisi luottoverovelvollisen kotikunnan mukaisesti.

11 §. *Veron kiertämisen estäminen.* Säännöksen 1 momentti muistuttaa verotuslain 56 §:n ja eräiden viimeaikaisten verolakien vastaavia säännöksiä. Säännöksen 2 momentin mukaan olisi veron välttämisen käyttäen hyväksi luottoverovapaita subjekteja myös katsottava veron kiertämiseksi.

12 §. *Ennakkotietomenettely.* Luottoveroa koskevat ennakkotietohakemukset ratkaisisi lääninverovirasto. Tämä mahdollistaa nopean ja hallinnollisesti keveän ennakkotietomenettelyn.

13 §. *Valvonta.* Luottoveron valvonta olisi lääninverovirastoilla samaan tapaan kuin saamistodisteiden leimaverotuksessa.

14 §. *Verovelvollisen kirjanpito.* Luottoveron valvonnassa jouduttaisiin turvautumaan ennen muuta kirjanpidon tarkastamiin. Luottoverovelvollisen tulee tämän vuoksi järjestää kirjanpitonsa siten, että luottoveron kannalta merkitykselliset seikat voidaan selvittää.

15 §. *Tiedonantovelvollisuus.* Luottoverovelvollisen ja luottoverosta vastuussa olevan on vaadittaessa esitettävä luottoveron valvontaa varten tarvittavat asiakirjat ja muu tarpeellinen selvitys.

16 §. *Veron maksuunpano.* Lääninverovirastolla olisi veron laiminlyönti- ja viivästystilanteita varten maksuunpanomahdollisuus. Yhdenmukaisesti verotuksessa laajalti noudatettavan erityisen vanhentumisajan kanssa maksuunpano-oikeuden takarajana sovellettaisiin niin sanottua viiden vuoden sääntöä. Muutoksen hakemisella maksuunpanopäätökseen ei

olisi maksuunpannun määrän suorittamisvelvollisuutta ja täytäntöönpanoa lykkäävää vaikutusta. Muutoksenhakuviranomainen voisi myöntää ulosoton kiellon tai keskeytyksen kuten muissakin veroissa ja julkisissa maksuissa.

17 §. Veronlisäys. Säännöksen mukaan viivästyneelle luottoverolle on maksettava veronlisäystä normaaliin tapaan.

18 §. Arviomaksuunpano. Maksuunpano voitaisiin toimittaa arvioimalla säännöksessä mainittujen edellytysten vallitessa. Edellytykset ja arvion perusteet on ehdotuksessa määritelty samaan tapaan kuin ennakkoperintälain arviomaksuunpanosäännöksissä.

19 §. Veronkorotus. Maksuunpanon yhteydessä voitaisiin veron viivästyseuraamuksen, veronlisäyksen lisäksi, määrätä myös veroa korotettavaksi. Tältäkin osin sääntelytapa muistuttaisi ennakkoperintälaisissa olevia työnantajasuorituksiin sovellettavia veronkorotussäännöksiä.

20 §. Veron viivästyskorko ja jäämämaksu. Viivästyseuraamuksena itse maksuunpanopäätöksissä olisi 17 §:ssä tarkoitettu veronlisäys. Jos verovelvollinen laiminlyö maksuunpannun määrän suorittamisen maksuunpanopäätöksessä asetettuun päivään mennessä, viivästyseuraamuksena olisi viivästyskorko ja jäämämaksu.

21 §. Aiheettomasti tai liikaa suoritettu vero. Erehdyksessä aiheettomasti tai liikaa omaloitteisesti suoritettun luottoveron takaisin-saantikeinona verovelvollisella olisi hakemus. Hakemuksen ratkaisisi lääninverovirasto veronkantoviranomaisena. Oikaisukeinon rakenne ja menettely olisi samankaltainen kuin saamistodisteiden leimaverotuksessa.

22 §. Muutoksenhaku. Lääninveroviraston tekemistä päätöksistä voisi valittaa asianomaiseen lääninoikeuteen. Tällaiseksi olisi katsottava ilman eri säännöistäkin se lääninoikeus, jonka tuomiopiirin alueella oleva lääninverovirasto on valituksenalaisen päätöksen tehnyt. Valitusajan ja -menettelyn osalta noudatettaisiin muutoksenhausta hallintoasioissa annetun lain (154/50) säännöksiä. Lääninoikeuden päätöksestä olisi mahdollista valittaa korkeimpaan hallinto-oikeuteen muutoksenhakurajoituksista 30 päivän määräajassa.

Kuten verotuksessa yleensäkin muutoksen hakeminen ennakkotiedon epäävään päätökseen olisi kiellettyä.

Valtion valituspuhevaltaa luottoveroasioissa

käyttäisi lääninverolautakunnassa oleva verotusiamies.

Ennakkotietohakemus olisi ennakkotietoa koskevan säännöksen mukaan käsiteltävä kiireellisesti. Ennakkotietojärjestelmän toimivuuden vuoksi on myös tärkeää, että ennakkotietoasiat käsitellään valitusasteissakin kiireellisinä.

23 §. Veron oikaisu. Luottoverolakiin ehdotetaan otettavaksi veroviranomaisen itseoikaisumahdollisuus.

24 §. Veron takaisinmaksu muutoksenhaun johdosta. Lääninverovirasto palauttaisi veronkantoviranomaisena muutoksenhaun johdosta verovelvolliselle tulevan veron säädettyine korkoineen. Palautuskorko maksettaisiin leimaverolaisissa vallitsevan järjestelmän tapaan silloin, kun palautus johtuu valitusasiassa annetusta päätöksestä. Verovelvollisen saadessa hakemuksen perusteella luottoveron palautuksen sille ei maksettaisi korkoa.

25 §. Verosta vapauttaminen ja veron suorittamisen lykkäys. Luottoverosta vapauttamista koskevat periaatteet olisi pitkälti yhtäläiset leimaveroasioissa noudatettavien periaatteiden kanssa. Valtiovarainministeriö tai verohallitus voisi vapauttaa tämän säännöksen nojalla luottoverovelvollisen tai 4 §:n mukaisesti verosta vastuussa olevan hänen suoritettavakseen maksuunpannusta luottoverosta ja siihen mahdollisesti liittyvistä viivästyseuraamuksista.

26 §. Verohallinnon tehtävät. Säännös sisältäisi verohallinnon tehtävien sekä luottoveron kannon, perinnän ja tilittämisen osalta tarpeelliset viittaussäännökset.

27 §. Luottoverotietojen luovuttaminen. Säännökset siitä, kenelle ja mihin tarkoituksiin luottoveroasiakirjoja voidaan antaa käytettäväksi, olisivat rakenteeltaan pitkälti samankaltaiset kuin leimaverolain 100 c §:ssä.

28 §. Salassapitovelvollisuus ja salassapitovelvollisuuden rikkominen. Salassapitovelvollisuus on säännöksen 1 momentissa määritelty leimaverolain 100 d §:n tapaan. Säännöksen 2 momentissa säänneltäisiin salassapitovelvollisuuden rikkomisen seuraamuksista.

29 §. Luottoveron lainvastainen välttäminen. Säännös sisältäisi viittauksen rikoslain veropetossäännökseen.

30 §. Luottoverorikkomus. Joka viranomaisen kehotuksesta huolimatta jättäisi täyttämättä, mitä kirjanpidon järjestämisestä ja tiedonantovelvollisuudesta on säädetty, olisi tuomitava luottoverorikkomuksesta sakkoon.

1.2. Leimaverolaki

14, 45 ja 47 §. Vekselileimaveron määrästä on säädetty leimaverolain 14 §:ssä, velkakirjasta ja muusta saamistodisteesta kiinnitystä ja maksua haettaessa suoritettavan leimaveron määrästä 45 §:ssä ja varsinaisesta velkakirjaleimaveron määrästä 47 §:ssä. Lainkohtia ehdotetaan muutettaviksi siten, että nykyistä 1,6 prosentin verokantaa alennetaan 1,5 prosenttiin.

2. Voimaantulo

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan 1 päivänä helmikuuta 1990.

Luottoverolakiehdotuksen 7 §:n 2 momentin mukaan luottoveroa olisi maksettava uudestaan joka kymmenes vuosi, silloin kun laskentaperusteena olisi sopimuksen mukainen luottoraja. Lain tullessa voimaan olisi kuitenkin luottoveroa maksettava ensimmäisen kerran

kolmen vuoden kuluttua, koska sopimuksesta ei ole aikaisemmin suoritettu veroa. Voimaantulosäännös ehkäisisi myös ennenaikaisten sopimusten solmimista veron välttämisen tarkoituksessa juuri ennen lain voimaantuloa.

3. Säättämisjärjestys

Koska luottoverolakiehdotuksessa on kysymys uudesta verosta, ensimmäinen lakiehdotus olisi käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 68 §:n mukaisessa yhtä vuotta pidemmältä ajalta kannettavaa veroa koskevassa säättämisjärjestyksessä. Leimaverolain muuttamista koskeva lakiehdotus olisi käsiteltävä siinä järjestyksessä kuin valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä on säädetty.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Luottoverolaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Luottovero

Luotonotosta eräissä tapauksissa on suoritettava valtiolle *luottoveroa* tämän lain säännösten mukaan.

2 §

Verovelvollisuus

Velvollinen suorittamaan luottoveroa on yleisesti verovelvollinen:

- 1) kirjanpitolain mukaan kirjanpitovelvollinen;
- 2) maatilatalouden tuloverolaisissa tarkoitettu maatilatalouden harjoittaja;
- 3) kunta, kuntayhtymä ja kuntainliitto;
- 4) evankelisluterilainen kirkko ja ortodoksinen kirkkokunta sekä niiden seurakunta, seurakuntainliitto ja muu seurakuntien yhtymä sekä kirkon keskusrahasto;
- 5) muu kuin 3 §:ssä tarkoitettu julkisyhteisö.

3 §

Verovapaat yhteisöt

Luottoveron suorittamisesta ovat vapaat:

- 1) valtio;
- 2) valtion laitokset lukuun ottamatta valtion liikelaitoksista annetussa laissa (627/87) tarkoitettuja liikelaitoksia;
- 3) Pohjoismaiden Investointipankki;
- 4) Pohjoismaiden Projektivientirahasto;
- 5) Teollisen Kehitysyhteistyön Rahasto Oy;
- 6) Suomen Pankki;
- 7) leimaverolain 47 §:ssä tarkoitettu lainausliikettä harjoittava laitos tai kassa.

4 §

Vastuu verosta

Vastuussa luottoveron suorittamisesta on verovelvollisen lisäksi jokainen, joka välittää veronalaisen luoton.

5 §

Veronalainen luotonotto

Luottoveroa on suoritettava ulkomailta otetusta luotosta.

Ulkomailta otettuna pidetään myös leimaverolain 47 §:ssä tarkoitettua lainausliikettä harjoittavan laitoksen tai kassan ulkomailta välittämää luottoa.

6 §

Veronalaisuutta koskevat poikkeukset

Luottoveroa ei ole suoritettava:

- 1) välittömästi hyödykkeiden kauppaan liittyvästä toimitusluotosta;
- 2) luotosta, jonka pääomamäärä on enintään 10 000 markkaa.

Jos luotot, jotka sama luotonottaja saman kalenterikuukauden aikana saa samalta luotonantajalta, yhteensä ylittävät 1 momentin 2 kohdassa mainitun määrän, on luottoveroa kuitenkin suoritettava sellaisten luottojen yhteismäärästä.

7 §

Veron laskentaperuste

Luottoveron laskentaperuste on luoton pääomamäärä.

Luottosopimuksissa, joissa on sovittu luottorajasta, laskentaperusteena pidetään kuitenkin luottorajan mukaista pääomamäärää. Sopimuksessa mainitun luottorajan korottamisen tai ylittämisen johdosta on suoritettava rajan ylittävältä määrältä laskettava luottovero. Luottorajan mukaan laskettava luottovero on kuitenkin suoritettava luottosopimusta tehtäessä suoritettavan veron lisäksi uudelleen aina 10 vuoden kuluttua sopimuksen tekemisestä sopimuksen voimassaolon jatkuessa.

8 §

Ulkomaan rahana ilmaistu pääomamäärä

Jos pääomamäärä on ilmaistu ulkomaan rahana, on luottoveron määräytymisen perusteeksi pantava arvo laskettava Suomen rahana luottoverovelvollisuuden perustavana ajankohdana voimassa olevan Suomen Pankin ostokurssin mukaan.

9 §

Veron määrä

Luottovero on 0,5 prosenttia laskentaperusteesta.

Luottovero lasketaan täysin markoin siten, että markkojen yli menevät pennit jätetään ottamatta lukuun. Luottoveron määrää laskettaessa otetaan kuitenkin käytettävä peruste lukuun pennin tarkkuudella.

10 §

Veron suorittaminen

Luottoverovelvollisen on suoritettava luottovero ja ilmoitettava asetuksessa säädettävät tiedot sen läänin lääninverovirastolle, jonka alueella luottoverovelvollisella on verotuslaissa tarkoitettu kotikunta, kunkin kalenterikuukauden veronalaisen luotonoton perusteella viimeistään asianomaista kalenterikuukautta seuraavan kalenterikuukauden loppuun mennessä.

11 §

Veron kiertämisen estäminen

Jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että luottoverosta vapauduttaisiin, on verotuksessa maksuunpanoineen meneteltävä asian varsinaisen luonteen tai tarkoituksen mukaisesti.

Jos muu kuin luottoverovelvollinen on ottanut veronalaisen luoton välittääkseen sen edelleen luottoverovelvolliselle, on myös meneteltävä 1 momentissa säädetyllä tavalla.

12 §

Ennakkotietomenettely

Hakijan kotipaikan lääninverovirasto voi hakemuksesta antaa ennakkotiedon tämän lain

mukaisesta velvollisuudesta suorittaa veroa. Ennakkotietohakemus on käsiteltävä kiireellisenä.

Hakemuksessa hakijan on ilmoitettava yksilöitynä kysymys, josta ennakkotietoa haetaan, ja esitettävä asian ratkaisemiseksi tarvittava selvitys.

Ennakkotieto annetaan määräajaksi, kuitenkin enintään antamista seuraavan kalenterivuoden loppuun. Lainvoiman saanutta ennakkotietoa on hakijan vaatimuksesta noudatettava sitovana siltä ajalta, jolle se on annettu.

13 §

Valvonta

Lääninverovirasto valvoo luottoveron suoritamisvelvollisuutta ja veron määrää koskevien säännösten noudattamista.

14 §

Verovelvollisen kirjanpito

Luottoverovelvollisen on järjestettävä kirjanpito sellaiseksi tai muutoin pidettävä sellaista kirjaa, että siitä luotettavasti saadaan selville luottoveron määräytymisen kannalta merkitykselliset seikat.

15 §

Tiedonantovelvollisuus

Lääninverovirastolle on vaadittaessa esitettävä luottoveron valvontaa varten tarvittavat asiakirjat ja muu tarpeellinen selvitys.

16 §

Veron maksuunpano

Jos luottoveroa ei ole suoritettu tai sitä ei ole suoritettu säädetyssä ajassa, lääninverovirasto maksuunpanee suorittamatta olevan luottoveron veronlisäyksineen tai viivästyneen luottoveron veronlisäyksen luottoverovelvollisen tai luottoverosta vastuussa olevan maksettavaksi. Maksuunpanoa ei kuitenkaan toimiteta myöhemmin kuin viidennen vuoden kuluessa sen kalenterivuoden päättymisestä, jonka aikana vero olisi 10 §:n mukaan viimeistään ollut maksettava. Maksuunpanto määrä on suoritettava valituksesta huolimatta.

17 §

Veronlisäys

Suorittamatta jääneelle määrälle on maksettava veronlisäystä markka sadalta markalta jokaiselta kalenterikuukaudelta siitä päivästä, jolloin vero olisi viimeistään pitänyt maksaa, asetettavaa eräpäivää edeltävän kuukauden loppuun. Veronlisäystä on kuitenkin suoritettava vähintään 20 markkaa.

Jos luottovero on suoritettu määräajan jälkeen, maksuunpannaan 1 momentissa tarkoitettu veronlisäys jokaiselta kalenterikuukaudelta siitä päivästä, jona vero olisi viimeistään pitänyt maksaa, sen kuukauden loppuun, jona vero on suoritettu.

Laskettaessa veronlisäyksen määrää noudatetaan soveltuvin osin mitä edellä 9 §:n 2 momentissa on säädetty.

18 §

Arviomaksuunpano

Jos on ilmeistä, että luottoverovelvollinen on laiminlyönyt luottoveron suorittamisen, ja on kehotuksesta huolimatta jättänyt antamatta maksuunpanoa varten tarvittavia tietoja taikka antanut tietoja, joita on pidettävä ilmeisen epäluotettavina, lääninveroviraston on toimitettava 16 §:n mukainen maksuunpano arvioimalla. Arviota toimitettaessa on otettava huomioon luottoverovelvollisen toiminnan laatu ja laajuus, aikaisempi toiminta ja siinä tapahtuneet muutokset. Jos tietoja näistä seikoista ei ole käytettävissä tai arvio ei ole niiden perusteella toimitettavissa, on arvio suoritettava vertaamalla luottoverovelvollisen toimintaa muiden samalla alalla ja samanlaatuisissa olosuhteissa toimivien luottoverovelvollisten toimintaan.

19 §

Veronkorotus

Jos luottoverovelvollinen on osaksi tai kokonaan jättänyt luottoveron säädettyssä ajassa suorittamatta, eikä laiminlyöntiä ole pidettävä vähäisenä, on hänet 16 ja 18 §:ssä tarkoitetun maksuunpanon yhteydessä määrättävä suoritamaan laiminlyödyille luottoveron määrälle korotusta enintään 30 prosenttia.

Jos luottoverovelvollinen on tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut puutteellisen, erehdyttävän tai väärän tiedon tai

asiakirjan ja menettely on omiaan aiheuttamaan sen, että luottoverovelvollinen vapautuu luottoveron suorittamisesta, on laiminlyödyn luottoveron määrää korotettava vähintään 20 ja enintään 50 prosentilla.

Jos 2 momentissa tarkoitettua luottoverovelvollisen menettelyä ottamalla huomioon sillä saavutettavissa ollut hyöty ja asiaan muutoin vaikuttavat olosuhteet on pidettävä törkeänä, on laiminlyödyn luottoveron määrää korotettava vähintään 30 ja enintään 100 prosentilla.

Korotukselle ei määrätä veronlisäystä.

20 §

Veron viivästyskorko ja jäämämaksu

Jos lääninveroviraston maksuunpanopäätöksen edellyttämää suoritusvelvollisuutta ei täytetä siinä ilmoitettuun eräpäivään mennessä, sovelletaan suorituksen laiminlyömiseen veron viivästyskorosta ja jäämämaksusta annetun lain säännöksiä.

21 §

Aiheettomasti tai liikaa suoritettu vero

Jos luottoveroa on suoritettu oma-aloitteisesti ilman viranomaisen maksuunpanotointa erehdyksessä aiheettomasti tai liikaa, on asianomaisella oikeus hakemuksesta saada lääninverovirastolta luottovero tai liikaa suoritettu veromäärä takaisin.

22 §

Muutoksenhaku

Lääninveroviraston tekemään tässä laissa tarkoitettuun päätökseen tyytymätön saa valittaa siitä lääninoikeuteen siinä järjestyksessä kuin muutoksenhausta hallintoasioissa annettussa laissa (154/50) on säädetty. Lääninoikeuden päätöksestä saa valittaa korkeimpaan hallinto-oikeuteen.

Päätökseen, jolla lääninverovirasto on päättänyt olla antamatta ennakkotietoa, ei kuitenkaan saa hakea muutosta valittamalla.

Luottoveron suorittamisvelvollisuutta tai määrää, ennakkotietohakemukseen annettua päätöstä ja 21 §:ssä tarkoitetussa hakemusiassa annettua päätöstä koskeva valitus voidaan tehdä myös valtion edun valvomiseksi. Valtion puhevaltaa käyttää lääninverolautakunnassa oleva verotusasiames.

Valitus, joka koskee lääninveroviraston enakkotiedon sisältävää päätöstä, on käsiteltävä lääninoikeudessa ja korkeimmassa hallinto-oikeudessa kiireellisenä.

23 §

Veronoikaisu

Jos luottoverovelvolliselle tai edellä 4 §:n mukaisesti verosta vastuussa olevalle laskuvirheen tai siihen verrattavan erehdyksen vuoksi taikka sen johdosta, että asiaa ei ole joltakin osalta tutkittu, on, hänen sitä aiheuttamattaan, jäänyt maksuunpanematta säädetty luottovero tai osa siitä tai jos hänelle on mainitusta syystä tai puutteellisesta tai virheellisestä selvityksestä johtuneen taikka muun virheen johdosta pantu liikaa veroa, on verotus oikaistava, jollei asiaa ole valitukseen annettulla päätöksellä ratkaistu.

24 §

Veron takaisinmaksu muutoksenhaun johdosta

Jos maksuunpantu luottovero on muutoksenhaun johdosta poistettu tai sitä on alennettu, on lääninveroviraston suoritettava hakemusta liikaa maksettu luottovero takaisin. Palautukselle maksetaan säädetty korko takaisinmaksupäivään laskettuna siitä päivästä, jolloin luottovero on suoritettu.

25 §

Verosta vapauttaminen ja veron suorittamisen lykkäys

Valtiovarainministeriö voi erityisistä syistä määräämillään ehdoilla kokonaan tai osittain vapauttaa verovelvollisen tämän suoritettavaksi maksuunpannusta luottoverosta, sen korotuksesta, veronlisäyksestä ja lykkäyksen vuoksi suoritettavasta korosta sekä viivästyskorosta ja jäämämaksusta.

Verohallituksella on oikeus ratkaista 1 momentissa tarkoitettu hakemus, milloin poistettavaksi pyydetty määrä on enintään 100 000 markkaa. Valtiovarainministeriö voi kuitenkin ratkaista periaatteellisesti tärkeän asian silloinkin, kun poistettavaksi pyydetty määrä on 100 000 markkaa tai sitä pienempi.

Veronkantoviranomainen voi erityisistä syistä hakemuksesta myöntää maksuunpannun luottoveron suorittamisen lykkäystä. Verohallitus voi erityisistä syistä ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Veronkantoviranomainen ja

verohallitus myöntävät lykkäyksen valtiovarainministeriön määräämin ehdoin. Valtiovarainministeriö voi niin ikään ottaa lykkäysasian ratkaistavakseen. Ministeriö määrää tällöin lykkäysehdot hakemukseen antamassaan päätöksessä.

Tämän pykälän nojalla annettuun päätökseen ei saa valittamalla hakea muutosta.

26 §

Verohallinnon tehtävät

Mitä verohallinnosta annetun lain (960/87) 2 §:ssä on säädetty verohallinnon tehtävistä, sovelletaan myös luottoveroon.

Luottoveron palauttamisessa sekä lääninverovirastolle maksettavan luottoveron kannossa, perinnässä ja tilittämisessä noudatetaan veronkantolain säännöksiä, jollei tässä laissa tai sen nojalla ole toisin säädetty.

27 §

Luottoverotietojen luovuttaminen

Luottoverolain tai luottoverolain täytäntönnäpänosta annettujen säännösten rikkomisesta tehtävää syytetä, veron perimistä tai valtiolle tai kunnalle tulevan veron määräämistä varten taikka luottoverotuksesta tehtyjen valitusten tutkimista varten on veroviranomaisille kertyneet tiedot tai asiakirjat annettava asianomaisen viranomaisen käytettäväksi. Pakokeinolain (450/87) 5 luvun 1 §:ssä säädettyin edellytyksin on veroviranomaisille kertyneet asiakirjat ja niistä ilmenevät tiedot annettava pidättämiseen oikeutetun viranomaisen käytettäväksi muunkin rikoksen kuin verorikoksen selvittämistä varten.

Verohallitus voi määrätä veroviranomaisten hallussa olevat asiakirjat tai niistä ilmenevät tiedot annettavaksi tilastollista tai tieteellistä tutkimusta suorittavan viranomaisen tai henkilön käytettäväksi.

Veroviranomaisilta tämän pykälän nojalla saatuja tietoja saa käyttää ainoastaan siihen tarkoitukseen, johon ne on luovutettu. Tietoja ei saa luovuttaa edelleen, ellei toisin ole säädetty tai tietoja annettaessa niin määrätty.

28 §

Salassapitovelvollisuus ja salassapitovelvollisuuden rikkominen

Joka virassaan tai julkisessa toimessaan taikka 27 §:ssä tarkoitettussa tapauksessa on verotusta varten annetuista tiedoista tai asiakirjoista saanut tietää toisen henkilökohtaisista oloista, taloudellisesta asemasta taikka ammatti- tai liikesalaisuudesta, ei saa sivulliselle luvottomasti ilmaista eikä käyttää yksityisesti hyödykseen näin saamiaan tietoja.

Joka rikkoo 1 momentin säännöksiä, on tuomittava *luottoverolaissa säädetyn salassapitovelvollisuuden rikkomisesta* sakkoon tai vankeuteen enintään kuudeksi kuukaudeksi, jollei teosta ole muualla laissa säädetty ankarampaa rangaistusta. Virkamiehen ja julkisyhteisön työntekijän salassapitovelvollisuuden rikkomiseen sovelletaan rikoslain 40 luvun 5 §:n säännöksiä.

29 §

Luottoveron lainvastainen välttäminen

Rangaistus luottoveron lainvastaisesta välttämisestä ja sen yrittämisestä on säädetty rikoslaissa.

30 §

Luottoverorikkomus

Joka viranomaisen kehotuksesta huolimatta jättää asianmukaisesti täyttämättä 14 tai 15 §:ssä säädetyn velvollisuuden, on tuomittava *luottoverorikkomuksesta* sakkoon.

31 §

Asetuksenantovaltuutus

Tarkemmat säännökset luottoverotuksen valvonnasta sekä muut tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan tarvittaessa asetuksella.

32 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 19 .

Niissä 7 §:n 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa, joissa sopimus on tehty ennen tämän lain voimaantuloa, pidetään sanotussa lainkohdassa tarkoitettuna määräaikana 3:a vuotta, joka lasketaan tämän lain voimaantulosta.

2.

Laki**leimaverolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 6 päivänä elokuuta 1943 annetun leimaverolain 14 §:n *Vekseliä* koskeva nimike, 45 §:n 1 momentti ja 47 §:n 1 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 14 §:n *Vekseliä* koskeva nimike ja 45 §:n 1 momentti 28 päivänä joulukuuta 1984 annetussa laissa (979/84) ja 47 §:n 1 momentti 11 päivänä joulukuuta 1987 annetussa laissa (976/87), näin kuuluviksi:

14 §

Jäljempänä mainituista asiakirjoista ja ilmoituksista, mikäli ne eivät ole leimaverosta vapaat, peritään leimaverot seuraavien määrin:

Vekseli, olkoonpa vekselinantajan itsensä taikka jonkun muun maksettavaksi asetettu, kultakin täydeltä markalta:

enintään 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,5 prosenttia vuodessa;

yli 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,5 prosenttia.

Näytettäessä maksettavaksi asetetusta vekselistä on vero kuitenkin 1,5 prosenttia.

Vekseli, sekä Suomessa että ulkomailla asetettu, on edellä säädetyllä leimalla varustettava, ennen kuin se täällä hyväksyttäväksi tai maksettavaksi esitetään tahi toiselle annetaan tai siirretään.

Kun vekseli, joka on 1 momentin mukaan leimattu, kiinnityksen tai maksun saamiseksi tuodaan oikeuteen taikka alusrekisteri- tai ulosottoviranomaiselle, on sen leimalla varus-

tamisesta noudatettava, mitä jäljempänä velkakirjasta säädetään.

— — — — —

45 §

Velkakirja tai muu saamistodiste on, kun se kiinnityksen tai maksun saamiseksi tuodaan oikeuteen, patentti- ja rekisterihallitukselle taikka autorekisteri- tai ulosottoviranomaiselle, leimattava sen pääomamäärän mukaan, josta kiinnitystä tai maksua haetaan, 1,5 prosentin määrään kultakin täydeltä markalta.

— — — — —

47 §

Velkakirja ja shekkitili- tai muu lainasopimus on, kun se annetaan valtiokonttorille, liikepankille, säästöpankille, kiinnitysluottolai-

tokselle, vakuutuslaitokselle, eläkelaitokselle, osuuspankille, Postipankki Oy:lle, pankkiiriliikkeelle, luotto-osakeyhtiölle tai muulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, leimattava, mikäli siitä ei ole aikaisemmin kiinnitystä tai maksua haettaessa suoritettu niin paljon leimaveroa kuin jäljempänä säädetään, pääoman suuruuden mukaan kultakin täydeltä markalta seuraavin määrin:

enintään 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,5 prosenttia vuodessa;

yli 9 kuukauden ajaksi tehty taikka vaadittaessa tai irtisanomisen jälkeen maksettava, 1,5 prosenttia.

— — — — —

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä
kuuta 19 .

Helsingissä 13 päivänä lokakuuta 1989

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Valtiovarainministeri *Erkki Liikanen*

Laki

leimaverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 6 päivänä elokuuta 1943 annetun leimaverolain 14 §:n *Vekseliä* koskeva nimike, 45 §:n 1 momentti ja 47 §:n 1 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 14 §:n *Vekseliä* koskeva nimike ja 45 §:n 1 momentti 28 päivänä joulukuuta 1984 annetussa laissa (979/84) ja 47 §:n 1 momentti 11 päivänä joulukuuta 1987 annetussa laissa (976/87), näin kuuluviksi:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

14 §

Jäljempänä mainituista asiakirjoista ja ilmoituksista, mikäli ne eivät ole leimaverosta vapaat, peritään leimaverot seuraavin määrin:

Vekseli, olkoonpa vekselinantajan itsensä taikka jonkun muun maksettavaksi asetettu, kultakin täydeltä markalta:

enintään 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,6 prosenttia vuodessa;

yli 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,6 prosenttia.

Näytettäessä maksettavaksi asetetusta vekselistä on vero kuitenkin 1,6 prosenttia.

Vekseli, sekä Suomessa että ulkomailla asetettu, on edellä säädetyllä leimalla varustettava, ennen kuin se täällä hyväksyttäväksi tai maksettavaksi esitetään tahi toiselle annetaan tai siirretään.

Kun vekseli, joka on 1 momentin mukaan leimattu, kiinnityksen tai maksun saamiseksi tuodaan oikeuteen taikka alusrekisteri- tai ulosottoviranomaiselle, on sen leimalla varustamisesta noudatettava, mitä jäljempänä velkakirjasta säädetään.

Vekseli, olkoonpa vekselinantajan itsensä taikka jonkun muun maksettavaksi asetettu, kultakin täydeltä markalta:

enintään 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,5 prosenttia vuodessa;

yli 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,5 prosenttia.

Näytettäessä maksettavaksi asetetusta vekselistä on vero kuitenkin 1,5 prosenttia.

Vekseli, sekä Suomessa että ulkomailla asetettu, on edellä säädetyllä leimalla varustettava, ennen kuin se täällä hyväksyttäväksi tai maksettavaksi esitetään tahi toiselle annetaan tai siirretään.

Kun vekseli, joka on 1 momentin mukaan leimattu, kiinnityksen tai maksun saamiseksi tuodaan oikeuteen taikka alusrekisteri- tai ulosottoviranomaiselle, on sen leimalla varustamisesta noudatettava, mitä jäljempänä velkakirjasta säädetään.

45 §

Velkakirja tai muu saamistodiste on, kun se kiinnityksen tai maksun saamiseksi tuodaan oikeuteen, patenti- ja rekisterihallitukselle taikka autorekisteri- tai ulosottoviranomaiselle, leimattava sen pääomamäärän mukaan, josta kiinnitystä tai maksua haetaan, 1,6 prosentin määrään kultakin täydeltä markalta.

45 §

Velkakirja tai muu saamistodiste on, kun se kiinnityksen tai maksun saamiseksi tuodaan oikeuteen, patenti- ja rekisterihallitukselle taikka autorekisteri- tai ulosottoviranomaiselle, leimattava sen pääomamäärän mukaan, josta kiinnitystä tai maksua haetaan, 1,5 prosentin määrään kultakin täydeltä markalta.

47 §

Velkakirja ja shekkitili- tai muu lainasopimus on, kun se annetaan valtiokonttorille,

47 §

Velkakirja ja shekkitili- tai muu lainasopimus on, kun se annetaan valtiokonttorille,

Voimassa oleva laki

liikepankille, säästöpankille, kiinnitysluottolaitokselle, vakuutuslaitokselle, eläkelaitokselle, osuuspankille, Postipankki Oy:lle, pankkiiriliikkeelle, luotto-osakeyhtiölle tai muulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, leimattava, mikäli siitä ei ole aikaisemmin kiinnitystä tai maksua haettaessa suoritettu niin paljon leimaveroa kuin jäljempänä säädetään, pääoman suuruuden mukaan kultakin täydeltä markalta seuraavin määrin:

1) enintään 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,6 prosenttia vuodessa; sekä

2) yli 9 kuukauden ajaksi tehty taikka vaadittaessa tai irtisanomisen jälkeen maksettava, 1,6 prosenttia.

Ehdotus

liikepankille, säästöpankille, kiinnitysluottolaitokselle, vakuutuslaitokselle, eläkelaitokselle, osuuspankille, Postipankki Oy:lle, pankkiiriliikkeelle, luotto-osakeyhtiölle tai muulle lainausliikettä harjoittavalle laitokselle tai kassalle, leimattava, mikäli siitä ei ole aikaisemmin kiinnitystä tai maksua haettaessa suoritettu niin paljon leimaveroa kuin jäljempänä säädetään, pääoman suuruuden mukaan kultakin täydeltä markalta seuraavin määrin:

enintään 9 kuukauden ajaksi tehty, 1,5 prosenttia vuodessa;

yli 9 kuukauden ajaksi tehty taikka vaadittaessa tai irtisanomisen jälkeen maksettava, 1,5 prosenttia.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 19 .
